

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Cur ex parte hominum indigni ad honores promoueantur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Manut. loc.
cit.Thom. de
Kemp. lib. 3.
de imit. Chri-
sti cap. 40.

Deum, indicate. Enimuerò etiam ipse magistratus, qui rectè sentit, nequaquam vult se magis, quàm Deum honorari, aut sibi obediri, contra leges Dei. Legimus Antiochum III. ciuitatibus scripsisse: *Si quid per litteras inberet legibus repugnans, ne curarent, perinde quasi ipso nescio scriptum esset.* Quoties igitur duo, vel plures concurrunt, qui simul eiusdem officij, aut honoris non sunt capaces, utique iustitia distributiua exigit, ut dignior præferatur. Maxime autem, quando de Religione agitur. *Obedire oportet Deo magis, quàm hominibus.* Semper autem quando inter Deum & hominem honoris trutinam agitur, ita loquitur cultor pietatis: *Est vera gloria, & exultatio sancta, gloriari in te, & non in se: gaudere in nomine tuo, non in propria virtute, nec in aliqua creatura delectari, nisi propter te. Laudetur nomen tuum, non meum: magnificetur opus tuum, non meum: benedicatur nomen sanctum tuum, nihil mihi autem attribuat de laudibus hominum. Tu gloria mea, tu exultatio cordis mei. In te gloriabor & exultabo tota die, pro me autem nihil, nisi in infirmitatibus meis.*

VI.

Maior quæstio est, cur indignis immeritisque Deus permittat honorem obtingere, & verò ipse honorem offerat? cuius rei multæ sunt causæ iustissimæ, quarum nonnullas, suprâ iam perstrinximus. Nam. 1. Ex parte hominum. 2. ex parte demonum. 3. ex parte Dei causæ possunt assignari. Ex parte hominum, ignorantia, malitia, fortunâ, indigni honore honestantur. Ignorantia enim multos euehit, qui putantur pij, prudentes, docti, cum sint sceleribus pleni, bardi, rudes; quod si constaret, utique non extollerentur; & si tam facile esset eos de gradu deicere, quàm est illis gratum poni in alto, non utique multi soles occiderent, nisi sceptrâ, aut quemcunque clauum tenentibus. Cumulantur alijs honores, quorum improbitas non est occulta, quorum stoliditas, quorum ruditas est satis cognita; malitia mortalium est adeò proiecta, ut mandare honorem vel indignissimis non vereantur. Dummodo sit charus, dummodo fauorem, vel suffragium emerit aliquis; dummodo sanguine vel amicitia sit iunctus, iam magistratus iam folio dignus perhibetur. Atqui libero hominem arbitrio esse par est; potest igitur vel malitiâ uti, vel iustitiâ in officijs titulisque largiendis. Cuius rei vbique se se offerunt agminatim exempla.

Adcò,

Adeo, vt plures passim, qui immeriti, quàm meriti ascenderint, ad honorem, reperiantur. Vnum strictim dabo exemplum, in quo malitia humana, contra suam voluntatem, alterum extulit. Prior quidam Ordinis nostri, ait Cæcilius, defuncto Abbate suo ad abbatiam aspirans, cum tempore electionis à Visitatore, sicut ceteri seniores, de persona idonea interrogaretur, non corde columbino, monachum quemdam de domo eadem ob infamiam eiectum nominauit; sciebat enim Prioris auctoritatem non esse modicam, & si aliquem de Conuentu nominaret, per hoc suam electionem posse infirmari, & se in suo desiderio impediri. Factum est, nutu, vt creditur, diuino, vt ceteri, eius exemplo, eandem personam eligerent, dicentes intra se; Prior oculus noster nec talem personam nominasset, si ei de illius innocentia non constaret. Fortè fidem Prior simpliciter ambulasset, factus esset Abbas. Et satis puto, quantum ex verbis cuiusdam Abbatis, qui mihi retulit conyicio, quòd tantum fuerit cruciatus in eiusdem monachi promotione, quantum ille tribulatus extiterat in sua eiectione. Ecce si astutos & doloſos punit etiam in presenti Deo, de tribulatione, confusione, & deiectione Prælatorum Ecclesie, hodie magis quàm ante nostra tempora abundant exempla. Et hoc fortè ideò, quia DEI voluntas in illorum promotione non fuit. Ipsi regnauerunt, & non ex me, principes extiterunt, & non cognoui. Verba sunt Dei per os Osee propheta. Denique si quidquam fortes, si fortuna, si casus in hominibus potest, etiam hac via ad dignitates gradiuntur.

Si fortuna uolet, sis de Rhetore Consul:

Si uolet hac eadem, sis de Consule Rhetor.

Dæmon quoque sæpenumerò est author, vt boni non succedant, & eorum loco mali honoribus floreat, occupentque & nomen, in Republica, & dignitatem. Sic alios à virtute auocat, alios illicit in vitia; alios, ne veritatem videant, inescat vanitate. Henricus Teutonicus, vir æquè pius, ac doctus, in Ordine Patrum Dominicanorum, prouinciæ Transmarinæ præerat. Visitabat iugiter de more aliquando Ptolemaidem, quæ alio nomine Aco, & Accon solet appellari. Ea in ciuitate, cum apud Fratres suos esset, à cœna, eos pia adhortatione reficiendos extra cœnobium duxit, in amœnum quemdam locum, ad occidentalem vrbis partem propter mare situm. Iam in orbem omnes humi confederant, cum à lit-

tore

Cæcilius. lib. 6. illustr. mirac. cap. 20.

VII.

Thom. Cantipr. lib. 2. Apum. c. 57. §. 29.